NÙNG CHI LAN

Tiếp theo trang nhất

— Lần này, tôi quyết không để cho cô đi. Cô không nghe mẹ nói à.

— Tôi biết rồi ! Mẹ không cho tôi lấy Dương-Văn, nhưng cấm thế nào được tôi.

— Cô nên nghe tôi ! người kinh họ bạc-bẽo lắm. biết đâu Dương-Văn không có vợ rồi ? Biết đâu hắn không lừa cô ?

— Thôi anh, im ngay M in hay Kính có khác gì. Xin anh đừng vơ đũa cả nắm. Dương-văn, tôi nói cho anh biết, Dương-văn là một người hèo-hoa anh hùng, trăm nghìn anh chưa chắc đã thắm đến gót chân người ta ! Anh để tôi đi !

— Đào-Thước nghe nói giận nỗi dơm-dớm mắt.

— Cô Chi-Lan, cô nên đi về !

— Anh nay nói hay

— Có vùng gạt Đào-Thước ra, một bên.

— Đào-Thước cầm lấy vạt áo cô, nói :

— Cô nên đi về !

Giọng nói mạnh mẽ, quả quyết.

Chi-Lan, rũ áo, thung thăng đi, không thèm giả nhời, cũng không thèm quay lại.

Đào-Thước nhìn theo, nét mặt hầm hầm. Cái tay chàng nắm chặt lấy cái chuôi giao chàng đeo bên mình, dòi con mắt đỏ ngầu...

◆

Đương lúc ấy, trong nhà trường Châu-Thạch-Phong, Dương-văn đương ngồi ngắm tấm ảnh cô của Lệ-Hoa, Lệ-Hoa mà chàng đã cùng giao-giu ở Hà-Thành, nay tiếc chàng nên viết thơ xin cho nàng lên. Chàng hồi tưởng lại cái mối thoa sen, cặp lông mày vẽ của Lệ-Hoa mà ngậm ngùi như tiếc .. Từ khi chàng gặp gỡ Chi-Lan đến nay đã được gần một năm Tâm lòng yêu của chàng đầu đầu đã nhạt. Trong lúc truyện trò, những lúc đầu vẻ kỳ lạ, cần nói ngày thơ của Chi-Lan làm cho chàng vui bao nhiêu thì bây giờ chàng lại chán bấy nhiêu. Dương-văn thường nghĩ tấm lòng yêu của chàng, có mặn nồi có nhạt cũng như trăm nghìn tấm lòng yêu của các tiểu thư dưới kính-kỳ có khác gì đâu.

◆

Chàng dương thao thức với tấm ảnh Lệ-Hoa, bỗng thấy Chi-Lan dây cửa bước vào. Chàng vội giấu tấm ảnh đi, không may vở ý để rơi xuống sàn gạch. Chi-Lan trông thấy vội chạy lại lượm lên, cau đôi lông mày, nhìn một lúc lâu rồi cất tiếng hơi run run hỏi chàng ấnh ai ? Nét mặt nàng lúc bấy giờ lộ ra vẻ giận dữ ngại ngờ.

Chàng chưa giả nhời, Chi-Lan đã nói tiếp :

Anh Dương-Văn, em yêu anh làm sao, anh đã biết. Hôm nay, em đến đây, định ở mãi với anh đấy.

Dương-văn hơi cau đôi lông mày.

— Mẹ em không muốn cho em lấy anh, song lòng em đã yêu anh...

It lâu nay, em thấy anh đối với em kém phần âu yếm, em cũng tưởng... sỉ ngờ đâu... anh nói thật cho em biết - ảnh này của ai ?

— Ảnh của... vợ anh đấy !

— Chi-Lan tái mặt đi, nước mắt chảy quanh, gượng dáp :

— Anh nói đùa đấy ư ?

— Tôi nói thật đấy, cô ạ.

Chi-Lan sẽ cười nhạt, mắt nhìn hoảnh :

TỪ CAO ĐẾN THẤP

PHONG ĐAO MỚI

Nước Nam có hai nguội tài :
Thời nhất sử Ỉnh, thứ hai sử Ủynh.
Một sử lều đều như hình cô tượng.
Không vốn liếng, chẳng ruộng nương,
chỉ đem dư-luận bán buôn làm giàu
Bây giờ đang rủ rỉ nhau
Người cầu lập-hiến, kẻ cầu trực-quyền :
— « Thua các ngài, thực vi-tiền,
Muốn xem chiến-đấu, quẳng tiền vào đây ! »

●

Ông Vĩnh nói

Về dịp ông Nguyễn-hữu-Thu lãnh chức đốc trách cảnh sát ở chợ cũ nhân, ông Nguyễn-văn-Vĩnh có việc một hai lần đương ông Thu. Về dịp ấy, tôi lại nhớ đến câu ông Nguyễn-văn-Vĩnh nói với ông Phạm Hữu trong Phụ-nữ tân-văn số 91 :

« Kỳ hội-đồng kinh-tế và tài-chính năm 1928, ông Vĩnh xin đi không hầu cho ông Bùi-quang-Chiêu là vì ông không đồng ý với ông Chiêu.

Ông Vĩnh lại nói thêm :

— Thà rằng tôi bầu bầu kẻ vô *tư tưởng, vô học thức...*

Ông không nhớ rằng ký ấy ông Nguyễn-hữu-Thu được bầu !

●

Ông Nguyễn-tiến-Lăng lẻ nhẻ

Tờ *Khai báo* « Annam mới » ra đời, ông Vĩnh để riêng một cột thả bỏ cho ông Nguyễn-tiến-Lăng lẻ nhẻ khóc thảnh Troie cháy, đền Panthéon đổ, rồi sau kêu, hoa soan tây rụng, nhưng ở bên cạnh tổ cáo ông Vĩnh cũng nhắc lại câu :

« Nước Nam kém về những người có học chỉ biết làm văn tắc, vậy đừng trở nên những người có học, chỉ biết làm văn tắc ».

Ông Nguyễn-tiến-Lăng, ông đã nghe rõ chưa ?

Từ khi ông Nguyễn-tiế...Lăng thôi không lẻ nhẻ trong báo « Annam » nữa, thì báo « Annam mới » cũng thôi không cần giữ ý nữa.

●

Không có huy chương

Trong toàn cầu chỉ một nước Tuy Sĩ là không có huy-chương. Khi ông Nã-phá-Luân làm Hoàng đế cả Tây-Âu đối với nước nhỏ ấy cũng tỏ lòng tôn kính cái mự tục của họ.

Mự tục hay tự tại ? Cái đó tùy ra cả

●

Quí khách

Báo Nos ở Tân-thế-giới, là một cái dảo con đề chứa những người bị đày. Cả thảy có 14 người Sau nhà nước gửi 12 tội nhân đi chỗ khí có 2 người tây đoạ, người annam và 2 người tây trắng. ở đảo Nos biên này chỉ còn lại một người.

Có một người mà những sinh người coi nhà phu Sin người đó trông nom « ông quí khách » rất là cẩn thận chiều chuộng ăn yến mới cách là. Họ muốn giữ người to ấy thật lâu, mãi mãi. Vì nếu một ngày kia, người ở từ đi mất, thì họ biết làm cái gì.

●

Hai thứ tham

Từ ngày có ngạch tây, người Annam chia làm hai hạng : hạng Annam tây và hạng Annam bản xứ.

Một bà tham kia hỏm với chị em rằng :

— Tham công năm bảy đường Them, nhà tôi cũng tham, nhưng tham ngạch tây, (chồ này bà công mới lẻo) nó lương hàng quan liền tây thì chẳng bằng bọc nhà tham bản xứ đâu.

Có lẽ vậy mà bà ấy tham ở xứ thuộc địa nhẹ nông lắm !

●

Lê Thổ, Lê Binh

Ông Khánh ông Thịnh kiện nhau, đều chạy việc ở ông Le-binh. Đối với hai bên lần lượt bọn thầy Cò chỉ có một câu : « Được tiền, thì lo ở cho nó, chỉ kia thì việc ông tất xong. »

Cái lối bắt cả hai tay ấy có đủ tư đời con người mới biết kiện cáo. Nay bọn Lê-binh chỉ ôm lại đó thôi cũng chỉ là...

Cái hòn thể-thao

Kỳ tranh vô địch đánh đôi Bắc-kỳ, cặp Dương-Giáo thắng. Ông P. V. Bình nhẩy sổ vào, hỏi Giáo cái thứ nhất, hỏi Dương cái thứ hai. Đối với các nhà thể thao, cái hăng hái đó cũng là thường vậy.

Nhưng đến ngày... cái ngày không xa ấy, chỉ em luyện vợ đi thao cũng ra đua sức thì dù nhà cô Lan, cô Tuyết..., ông Bình cũng nên bớt cái hăng hái thể-thao ấy lại đôi chút.

●

Cụ lý phòng xa

Cụ lý nói giầu có nuôi mối ông đồ tây giúp trẻ trong nhà.

Ngày ngày, ông đồ cho trẻ học :

Ami là bạn.

La cafetière là nước cà phê,

La pomme là quả bom.

Cụ lý hỏi : lâu sau lại thích thế, thì ông trả lời : bởi vì những quả ấy bán ta không có, phải đem bên tây sang.

Cụ lý nói : như hãy lớ, tôi lên Hanoi mua được hạ, bắp quả đi bộ tải đi đường mất thôi. thấy có cô tinh nghi hỏi giết cái gì tôi trả lời làm sao ?

●

Hai ông thủ

Nã-phá-Luân nói :

« Đi trước tư tưởng thế kỷ mình, tư duọc nâng cao, đi sau ta bị lôi cuốn, đi ngược lại ta ngã... chúng quán ! »

Phải chăng ? ông Quỳnh, ông Hiếu ?

●

Thời buổi khó khăn

Bây giờ đồ mọi cái đang như thời Tam-Quốc. Có vẻ khó lòng mà đem dùng được.

Các công sở bắt chỉ 1 Các nhà buôn thải bớt người đi, ý gì học tư chăng ?

Chuyện này đã chứng con đường thứ ba cũng nghiêm một : một ông đốc trường tư mới một lớp thi vào trường Sơ-Đẳng bèu đang tên báo. rồi ở nhà đợi học trò đến xin học. Học trò... cũng có đến... đến được là người. Các ông giáo đến xin chỉ gầy đám qua lon cũng được mười chia. hai mươi ông.

Ông đốc nghĩ ngợi để hai mươi ông giáo gỡ ba cậu học trò, cậu học giỏi học trò giỏi, lại giữ lại các ông giáo, thì bây giờ mình mới có lợi !

Chỉ có bề mặt

Một ông bạn ở nhà quê lên chơi Hanoi cùng tôi đi thơ thẩn ở hồ Hồ. bỗng ông chỉ tay, hỏi tôi :

— Nhà gì to thế nhỉ ?

Tôi tôi :

— Nhà báo ông NG. VĂN VĨNH đó.

Di được một quãng, ông quay lại nói :

— Nhà to nhưng đẹp quá.

Ngừng một lúc rồi lâu mẫu nói :

— Nhà ông Vĩnh cũng như sự nghiệp ông, chỉ có bề mặt chứ không có bề sâu.

Những người quê mùa nét đoán thường lắm cái hết nhỏ mà đúng.

●

Vua Mán-châu với con chó Nhật

Ngày xưa có ông vua thích bạc, phong cho bọc quan trước như người. Bây giờ vua Phó-nghĩ vua chó, trong nhà nuôi đến vài chục con. Một hôm, một người Nhật mang tấm hình một con chó đến đòi 20.000 đồng. Vua cho đến, người Nhật vừa cười vừa nói : Ta, phải giá mi hơi đắt một chút nên tôi sợ ngài không cần bỏ ra một số tiền to thế.

Phó-nghĩ bị khích, bỏ ngay ra một vạn, bắt trả ngay chỉ sang.

Chó sang, trông to song không dùng được việc gì. Phó-nghĩ tức phải bỏ thêm một vạn nữa, chắc cũng nhàn mất song sợ « người Nhật họ khinh » nên cũng ôm buồng cười cần.

Không phải là con chó giá trị đến thế. có giá trị chỉ là lời nói của anh Nhật đó thôi.

KIỀU BẨY

Đám rước làng ta đã tới đền.
Via bà linh ứng, tiếc hay lên.
Các cô chắn lượt, siêu lơ đãng,
Mấy mụ đồng quan lẻo-đẻo nhìn.
Phỏn dật, nhang bay mù đảo điện,
Con công, cái bản lẻ luyện thiền.
Thanh bê mới biết linh thiêng thật
Gặp cái ô-tô xiên dụng liền !

THI LẤY ĐƯỢC

Anh phán nhà tơ biết các gì.
Kỳ thi tham biện cũng trả thi,
Nhất thời anh đỗ, nhì anh trượt
Chẳng dắn khoa nầy, khoa khác đi,

●

Chẳng dặn khoa nầy khoa khác đi,
Nam nhì chi-khí thả lo gì !
Một, hai, ba, bốn năm năm trượt,
Mặn mặt quan trường chẳng thèm chi !

●

Nhân mặt quan trường chẳng thèm chi.
Trượt thì, thì trượt oản gan ti,
Thôi đành ăn vị làm quan phán,
Cái số công danh chửa gặp thì.

●

Cái số công-danh chửa gặp thì,
Có vài ngòi mộ tiếu sau ai.
Bây giờ hễ cứ chăm hai việc,
Là việc ăn no với ngủ khì,

●

Là việc ăn no với ngủ khì,
Ung-dung được đất sẽ mò đi.
Nay mai gặp hội thì ăn ngủ,
Chẳng nhất thời anh cũng đỗ nhì...

TÚ-MỠ

MỘT ANH TINH NGỊCH

Ba Ếch đi thơ thẩn ở ngoài phố.
Ba Ếch buồn không biết làm cái gì cho khuây. Nông gặp thầy đồ xếp dương hồi thế những người qua đường, Ếch nhìn thấy đồi, như người tìm dương lắm, rồi Ếch cầm đầu chạy không quay cổ lại. Thấy đồi thấy Ếch khẻ nghĩ cũng cầm đầu chạy đuổi theo.

Ếch thấy coi xe điện chạy ngang ... Ếch nhẩy lên. Thấy đồi cũng nhẩy theo nhưng lệ thường trên xe điện, xe hỏa, đặt xếp không được bắt cứ, hỏi thế ai. Nín thấy đồi có ngồi mà nhìn Ba Ếch, Ếch vờ như không biết thấy đồi vậy.

Xe chạy được một quãng, nhân lúc thấy đồi sơ ý, Ếch nhẩy xuống. Thấy đồi quay lại, không thấy Ếch đâu, lại nhẩy xuống theo, nhìn tứ phía, thì thấy Ếch đứng ở đầu phố, quay mặt đi, ung dung châm điếu thuốc lo hái phi-phèo, tỏ tư bước mới...

Thấy đồi hỏi :

— Anh kia, thế đâu ?

— Thầy hỏi gì ?

— Thế đâu ?

— Thế à ?

— Ừ.

— Đâu,,,thế đây.

Hỏi Ếch mọc tuđua thấy đồi xem nhé, thông đồi ngắm nghía hồi lâu, thấy có Ếch lần hai, lúc quẹt, gật :

— Sao lại chạy ?

— Làm sao ?

— Sao anh có thể anh lại chạy.

— Ô hay ! cầm chạy à !

Giường nước ngược.

TỰ THUẬT

« Thất ngôn thập bất cứ ! »

Ở xứ Phi-Năng có một thầy,
Người cao rang-rủng lại gầy-gầy.
Mắc thường soàng sinh, ưa lành sạch,
Ăn chỉ thèm thào, thích lịnh chay.
Tơm chát quanh năm vài bốn bận,
Say-sưa mỗi tháng một đôi ngày.
Tính vui trò truyện cười như thật,
Lòng thẳng cầm hơn nói bóng ngay.
Sách-vở vào tay hơi khá-khá
Ơn ân thì nết cũng hay-hay !
Yêu người chân thật, người hiu-hiệp,
Ghét kẻ chui luồn, kẻ quát quay,
Vô sự đóng làm sau quốc-ngữ,
Si-sô it nhỉ tiếng ou-tây.
Bạn ma ban đến thì cung cỏ,
Thời nọi vui tuồn : Tớ lạy mày !...

Tú Mỡ

PHỤ-NỮ VỚI QUÂN VỢT

Bạn gái ngày nay thích « xích bo »
« Bình-boòng » xe đạp... thực nhiều trò.
Nhưng mà một nhất khoa « quần vợt »,
Dễ đẹp con người, ngực lật to.

●

Hiềm vì một nỗi bên phụ-nữ,
Kẻ thích dụng-tâm, người thích cũ,
Thành thử áo quần rất lố lăng,
Ngắn dài rộng hẹp không qui-cỏ.

Sân quần tuy chẳng đến bao giờ,
Sang cũng làm bàn với các cô.
Về cách điểm trang cho dụng « mốt »,
May ra bỏ ích lợi tiền...!

Hay giờ quay lợi ta lòng cỏ (1)
Cái nón quai thao đội giộp gò.
Nhưng giộp nông nê chưng sướng chán,
Nón to đỡ « lốp » trông sao rõ ?

Hay ta ăn vận lối thiền kinh (2)
Nón Huế, áo mầu kẻ cũng xinh,
Hiềm quốc cũng sau con bất tiện,
Có chăng để diện với nhân tình.

Hay ta theo lối cô thôn dã (3)
Yếm nhật phẩm hàng, khăn mỏ quạ.
Song quý phong phanh sự hở hênh,
Chẽn mà rách toạc, . . . cười ra phá.

Hay ta dung hợp Á cùng Âu, (4)
Mặc « bi-da-ma », mũ đội đầu.
Nhưng mạnh rời ra dan-áp yếu,
Quốc hồn, quốc tuý thời còn đâu.

Duy có cách dùng đủ nội-hóa (5)
Vải màn vừa mát, trông vừa nhã.
Bên nam mới ngắm hợp bạn tuổi,
Mà tất sản quần đúng khéo gia.

Bàn-Toan

(1)Xem hình số 1
2, 3, 4, 5, Xem hình số 2,3, 4,5

Chỉ có bề mặt

Một ông bạn ở nhà quê lên chơi Hanoi cùng tôi đi thơ thẩn ở hồ Hồ. bỗng ông chỉ tay, hỏi tôi :

— Nhà gì to thế nhỉ ?

Tôi tôi :

— Nhà báo ông NG. VĂN VĨNH đó.

Đi được một quãng, ông quay lại nói :

— Nhà to nhưng đẹp quá.

Ngừng một lúc rồi lâu mẫu nói :

— Nhà ông Vĩnh cũng như sự nghiệp ông, chỉ có bề mặt chứ không có bề sâu.

Những người quê mùa nét đoán thường lắm cái hết nhỏ mà đúng.

●

Vua Mán-châu với con chó Nhật

Ngày xưa có ông vua thích bạc, phong cho bọc quan trước như người. Bây giờ vua Phó-nghĩ vua chó, trong nhà nuôi đến vài chục con. Một hôm, một người Nhật mang tấm hình một con chó đến đòi 20.000 đồng. Vua cho đến, người Nhật vừa cười vừa nói : Ta, phải giá mi hơi đắt một chút nên tôi sợ ngài không cần bỏ ra một số tiền to thế.

Phó-nghĩ bị khích, bỏ ngay ra một vạn, bắt trả ngay chỉ sang.

Chó sang, trông to song không dùng được việc gì. Phó-nghĩ tức phải bỏ thêm một vạn nữa, chắc cũng nhàn mất song sợ « người Nhật họ khinh » nên cũng ôm buồng cười cần.

Không phải là con chó giá trị đến thế. có giá trị chỉ là lời nói của anh Nhật đó thôi.

MỘT VIỆC RẤT LỢI CHO HỌC SINH

Các anh em học sinh muốn :

1) Có các bài học in sẵn không phải mua sách.

2) Có livret và carte d'élève, vào thư viện xem sách và mượn sách đều không mất tiền.

3) Được trừ học phí hay lãnh học bổng.

4) Có một trường có kỷ-luật, có cử-nhân, tú-tài, và ở các trường cao-đẳng sư-phạm ra, thì nên đến ĐỨC-KHÁNH HỌC ĐƯỜNG N. 39 rue des TEINTURIERS Hanoi mà học sẽ được vừa ý.

Hỏi các phụ-huynh học-sinh !

Muốn cho con em thành tài và có nhân cách thì nên sớm gửi trường,

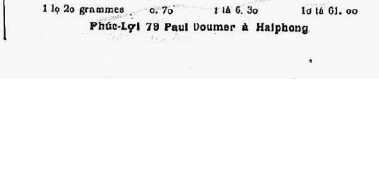

Nước hoa hiệu con Voi

Nguyên Chất

Jasmin	Fleur d'Amour	Rose	Violette	quel-ques fleurs	Menthe
1 lọ 3 grammes	0p20	1 tá 1p80	1o tá 17p00
1 lọ 6 grammes	3. 3o	1 tá 2. 7o	1o tá 26. oo
1 lọ 2o grammes	o. 7o	1 tá 6. 3o	1o tá 61. oo

Phúc-Lợi 79 Paul Doumer à Haiphong

Nhiều sách mới in

Là cuốn lấy sổ Tử - Vi theo Khoa - học

Có sách này ai ai cũng biết được tại sao : người sinh ra ngày nào, tháng nào và sao-mà sẽ tốt ? Đi sẽu thì theo phương-pháp khoa-học thế nào cho tốt, được tốt, thì theo phương-pháp sao cho không hỏng. Cầm thật sự mà-in như cũng lễ . . . v

Vậy ai muốn xem cho mình và mọi người phải mua có sách ấy.

Giá 1p 00 (ở xa thêm cước 0p20) gửi 1Tab - bán giao - ngân là 1p25

Ở đây bán đủ sách học, chuyện g ấy, bút, vở, bảo, chí, thuốc công. Gửi theo Tinh-hóa giao ngân (ngày khai trường có đồ tiến hậu. 2) Mới in xong *Y-học-tổng-thư* số 4 giá 0p60 3 *Thời miền số 5* Thần giao cách cảm giá 1p-3)

Sách dậy đàn Huế và Cải - lương bằng các đàn nguyệt và thập lục v . . v . .

Dọ các ông Hai-Khiết ca Ba-Lễ...là mấy nhà danh cầm nhất Bắc-kỳ soạn. Vì thiện nay chỉ có mấy người thấy đàn ấy là đàn đủ và đúng được thôi. Sách này ai học lấy cũng đúng điệu và sẽ được sắc rất hay.

Người mua sách có quyền hỏi : mỗi cuốn 0p30 ở xa thêm cước 0p10. Mua buôn mua lẻ thư và mandat đề cho nhà xuất-bản như vậy : NHẬT-NAM-THƯ QUÁN DƯỢC-PHÒNG 5 nhà 25 phố Hàng Bông-đàm Hanoi.